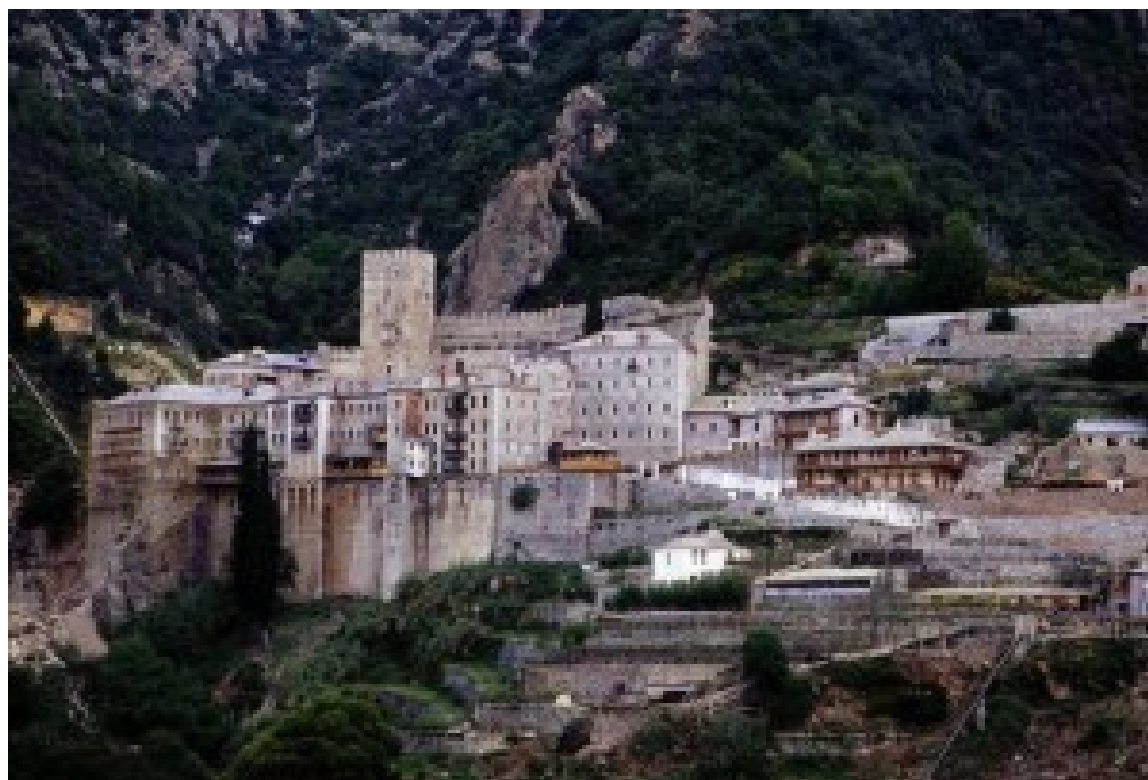
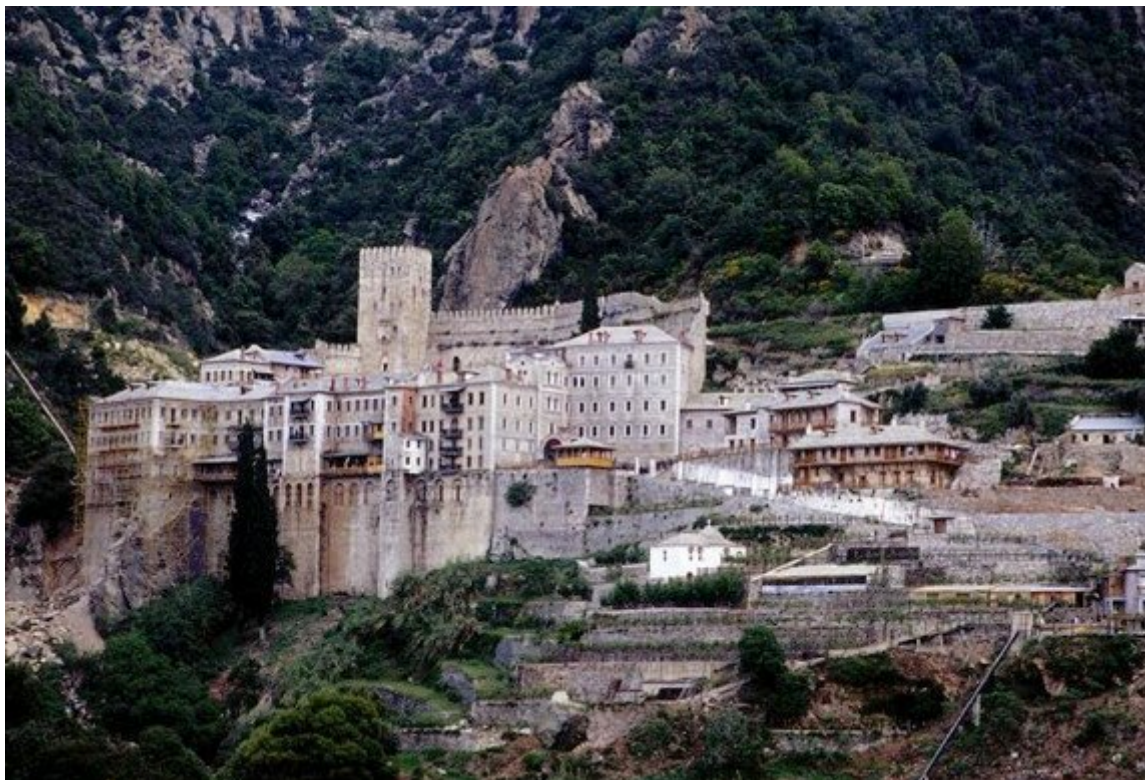

28 Οκτωβρίου 2020

Θαυμαστά από την Αντίσταση των μοναχών στο Άγιον Όρος!

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Στην Κατοχή ήταν κηπουρός [ο πατήρ Γεώργιος Αγιοπαυλίτης] και τον μύησαν στην Αντίσταση. Μαζί με άλλους μοναχούς φυγάδευαν συμμάχους στην Ανατολή. Προδόθηκε από έναν Ρουμάνο.

Τον συνέλαβαν και τον ωδήγησαν στο στρατόπεδο Παύλου Μελά [στην Θεσσαλονίκη], όπου πέρασε στρατοδικείο. Τον ρώτησε ο δικαστής:

- Γιατί παίρνετε τους εχθρούς και τους στέλνετε στην Σμύρνη και στην Αίγυπτο;
- Αφού έχουν ανάγκη οι άνθρωποι, απάντησε. Αν σου χτυπήσει την πόρτα ο άλλος, τι θα του πεις; Ο Χριστός στο Ευαγγέλιο λέγει, όποιος θέλει βοήθεια να τον βοηθάς.
- Δηλαδή, αν ένας Γερμανός έρθη και σου ζητήσει βοήθεια θα τον βοηθήσεις; Ρώτησε ο δικαστής.
- Αν έχω ανάγκη από βοήθεια, φυσικά. Ανάλογα τι ανάγκη έχει. Αλλά εσείς δεν έχετε καμμία ανάγκη. Πνίξατε τον κόσμο στο αίμα. Αιματοκυλίσατε την ανθρωπότητα.

Το δικαστήριο τον κατεδίκασε εις θάνατον. Τον πήγαν στο κρατητήριο στο Επταπύργιο [φυλακές Επταπυργίου στην Θεσσαλονίκη] και μετά από δύο μέρες αρρώστησε από ελονοσία. Τον πήγαν στο αναρρωτήριο και εκεί ήταν και οι «Τυπογράφοι» (δύο κατά σάρκα αδελφοί μοναχοί, Παντελεήμων και Θεοφύλακτος Νανόπουλοι, από το Κελλί των Τυπογράφων στις Καρυές), και ο γερω-Μελέτιος ο Συκιώτης [ο γνωστός αγιογράφος και δάσκαλος της Βυζαντινής μουσικής στην Αθωνιάδα Σχολή του Αγίου Όρους].

Ο π. Γεώργιος καιγόταν στον πυρετό. Ένα βράδυ μόλις σουρούπωσε, συνήλθε, κάθησε στο κρεβάτι και είπε:

- Τώρα ήρθε ο Άγιος Παύλος [ο άγιος Παύλος Ξηροποταμινός ιδρυτής της Μονής Αγίου Παύλου Αγίου Όρους της οποίας μοναχός ήταν ο Γέρω-Γεώργιος] με τον Άγιο Γεώργιο [το Καθολικό της Ιεράς Μονής Αγίου Παύλου είναι αφιερωμένο στον Άγιο Γεώργιο] και μου είπαν ότι θα με ελευθερώσουν σε τρεις μέρες.

Οι άλλοι δεν πίστεψαν και θεώρησαν ότι παραμιλά από τον πυρετό. Ο π. Γεώργιος έπεσε πάλι σε λήθαργο.

Σε τρεις μέρες, ενώ δεν μπορούσε να πάρη τα πόδια του από τον πυρετό και την εξάντληση, στις 3 η ώρα το μεσημέρι, πήδηξε από τον τρίτο όροφο πάνω σ' ένα δένδρο ούτε καν γραντζουνίστηκε και δραπέτευσε, ενώ ο χώρος φυλαγόταν πολύ

αυστηρά, κανείς δεν τον αντιλήφθηκε.

Ξεκίνησε για το Μοναστήρι. Εκεί μόνο θα ήταν ασφαλής, γιατί έξω υπήρχε κίνδυνος να συλληφθή. Ξεκίνησε με τα πόδια, χωρίς να γνωρίζη προς τα που βαδίζει. Φθάνοντας στο Γομάτι [χωριό της Χαλκιδικής] τον συνάντησε ένας πληροφοριοδότης των κατακτητών.

Του είπε:

- Είσαι ύποπτος, συλλαμβάνεσαι.

Έβγαλε το περίστροφο και με την απειλή προχωρούσε μπροστά ο πατήρ Γεώργιος και πίσω αυτός. Σε μία στιγμή στο μονοπάτι έκανε ότι σκόνταψε και γυρνώντας απότομα του πήρε το περίστροφο.

Άρχισε τότε να τον εκλιπαρή ο άλλος:

- Σώσε με, έχω γυναίκα και παιδιά.

Του χάρισε την ζωή και συνέχισε για το Άγιον Όρος. Κράτησε όμως «το σίδερο», όπως έλεγε το περίστροφο. Στον Μονοξυλίτη [περιοχή με αμπέλια στην είσοδο του Αγίου Όρους], στο Διονυσιάτικο, κινδύνευσε να αναγνωρισθή από έναν εργάτη από τα πλησιόχωρα μέρη αλλά με την ετοιμολογία του κατάφερε να ξεφύγη και έφθασε στο Μοναστήρι.

Δεν μπήκε όμως μέσα. Διέμενε σε μία σπηλιά πάνω από το Μοναστήρι, και ήξεραν ότι είναι εκεί, μόνο ο ηγούμενος Σεραφείμ, ο παπα-Ανδρέας, που ήταν τραπεζάρης, και ο πατήρ Δαβίδ.

Ο παπα-Ανδρέας πήγαινε και τον κοινωνούσε κρυφά τα Σάββατα που λειτουργούσε στο Κοιμητήρι. Σημείο συναντήσεως ήταν άλλη σπηλιά, η σπηλιά του Αγίου Παύλου, πιο πάνω από τον πύργο της Μονής. Έμεινε 19 μήνες στην σπηλιά, και μάλιστα πέρασε τότε ένα χειμώνα βαρύτατο. Έκανε διάφορα μεθοδεύματα. Άναβε τη νύχτα φωτιά για να μην φαίνεται ο καπνός και έτσι ζεσταινόταν η σπηλιά. Το βράδυ με ένα καλάθι του κατέβαζαν τρόφιμα από το τείχος.

Την άνοιξη, επειδή αργούσε να δη την σπηλιά ο ήλιος, έβγαινε απέναντι σε μία πέτρα. Μία φορά τον τσίμπησε οχιά. Επικαλέστηκε τον Απόστολο Παύλο και δεν έπαθε τίποτε.

Μία μέρα είδε στο μονοπάτι που πάει για τις Καρυές, να περνούν κάτω από την σπηλιά του τρεις Ρουμάνοι, ένας εκ των οποίων τον είχε προδώσει. Το περίστροφο που προαναφέρθηκε το είχε μαζί του και μπορούσε να εκδικηθή. Αλλά είπε: «Ας πάνε στο καλό τους».

Οι Γερμανοί απεφάσισαν να κάψουν το Μοναστήρι, διότι υποψιάζονταν ότι μέσα κρυβόταν ο Μοσχονάς (ο πατήρ Γεώργιος). Μπερδεύτηκαν όμως και, αντί να πάνε στον Άγιο Παύλο, πήγαν στο Διονυσίου [Ιερά Μονή που βρίσκεται πριν από την Μονή Αγίου Παύλου]. Τους έδωσαν προθεσμία μία εβδομάδα, για να μαζέψουν τα πράγματά τους και να φύγουν.

Όσιος Σωφρόνιος Αθωνίτης και του Έσσεξ.

Όταν κατάλαβαν ότι έκαναν λάθος ο ηγούμενος Γαβριήλ τους καθυστέρησε και έστειλε κάποιον να ειδοποιήσει στον Άγιο Παύλο ότι θα 'ρθουν οι Γερμανοί. Τότε κατάλαβαν οι πατέρες, γιατί ο παπα-Σωφρόνιος ο Ρώσος [πρόκειται για τον όσιο Σωφρόνιο του Έσσεξ που τότε ήταν πνευματικός της Ιεράς Μονής] τους είχε πει την προηγούμενη ημέρα να κάνουν προσευχή όλοι οι πατέρες στα κελλιά τους, διότι έρχεται μεγάλο κακό στο Μοναστήρι.

Οι πατέρες με συμβουλή του πατρός Θεοδοσίου που ήταν γραμματέας, έκαναν μία εικονική καταδίκη του πατρός Γεωργίου, με απόφαση να τον καταδώσουν οι ίδιοι όταν τον δουν. Ήρθαν οι Γερμανοί, τους έδειξαν τα έγγραφα, και εσώθη το Μοναστήρι.

Όταν τελείωσε η Κατοχή και εξέλειπε ο κίνδυνος, ο πατήρ Γεώργιος ήρθε στο Μοναστήρι και ανέλαβε πάλι το διακόνημά του.

Έλεγε:

- Πέρασα δύσκολα, όμως τέτοια ευφροσύνη ψυχής δεν ξαναδοκίμασα. Ήταν η ευλογία του Αγίου Παύλου και του Αγίου Γεωργίου που με ελευθέρωσαν.

Ένας από αυτούς που έσωσε φυγαδεύοντάς τον, ήταν γυιος υπουργού της Νέας Ζηλανδίας. Μόλις τελείωσε ο πόλεμος ήρθε να τον ευχαριστήσει με μία σακκούλα λίρες αποκαλώντας τον σωτήρα του.

Ο π. Γεώργιος του απάντησε:

- Ο Θεός έσωσε κι εσένα κι εμένα.
- Αυτά τα στέλνει ο πατέρας μου με όλη την αγάπη του.
- Δεν έχω ανάγκη· αυτά τα άφησα στον κόσμο, πριν ξεκινήσω για δω.
- Πάρτα για το Μοναστήρι.
- Δεν έχει ανάγκη το Μοναστήρι από Νεοζηλανδέζικα χρήματα.

Συγκινήθηκε ο Νεοζηλανδός και αργότερα η κυβέρνηση Νέας Ζηλανδίας του έστειλε μία περγαμηνή ως μεγάλο ευεργέτη της.

Του έστειλαν παράσημο και από την Αγγλία και ήθελαν να του δώσουν σύνταξη με χρυσές λίρες Αγγλίας, αλλά τάστειλε πίσω. «Ό,τι έκανα για την Πατρίδα μου το έκανα», είπε.

Και άλλοι πολλοί που σώθηκαν από τον π. Γεώργιο τον ευγνωμονούσαν και ήθελαν να τον ανταμείψουν, αλλά δεν δέχτηκε τίποτε, αν και τότε ήταν δύσκολα χρόνια λόγω της φτώχειας και της δυστυχίας.

Είχε γράψει ένα εκτενές ημερολόγιο καταγράφοντας όλα όσα πέρασε. Αν δημοσιευόταν, θα γινόταν ανάρπαστο. Αλλά μία μέρα μετά τον κανόνα του το έκαψε. «Δεν ταιριάζουν αυτά σε καλογέρους», είπε.

Απόσπασμα από το κεφάλαιο "ΚΔ', Γερω-Γεώργιος Αγιοπαυλίτης" του βιβλίου "Από την Ασκητική και Ησυχαστική Αγιορείτικη παράδοση", Άγιον Όρος, 2011.